

den, man var slaaet ind paa ved Hærlovens Vedtagelse. Dette Forslag blev med nogen Ændring vedtaget ved tredje Behandling; det medførte en Indskrænkning i det tidligere af omtrent 30,000 Kr., og det er altsaa den Musik, vi have haft siden.

Nu foreligger altsaa Resultatet af Overvejelserne. Den Tid, der har været til Overvejelserne, er bleven benyttet paa den Maade, at Forsvarsministeren har forelagt dette Forslag, det er derefter blevet vedtaget i det andet Ting saa godt som uforandret, og Forslaget ligger nu her. Jeg er enig med det ærede Medlem, som først talte, i, at det sikkert vilde have været heldigt, om man havde gennemført det Forsøg, som blev gjort i det andet Ting, paa indenfor densamme finansielle Ramme at gøre de enkelte Musikkorps noget større paa Bekostning af, at man fik nogle færre af de øverste Musikere. Men det er jo ikke sket, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at som Forholdene ere i Øjeblikket, vil det klogeste, Landstinget kan gøre, for saa vidt det ønskes at bevare den mest mulige Musik i Hæren, være at slutte sig til Forslaget, som det foreligger. Jeg er ganske enig med den højtærede Forsvarsminister i, at Musikken har stor Betydning for Soldaterne, og det have Soldaterne jo altid erkendt. Jeg erindrer fra mine Drengaar, at vi sang den gamle Soldatervise:

„Naar Hornet lyder og Trommerne gaar,
Nyt Liv, frisk Mod Soldaterne faar“.

Den Betydning har det ogsaa for den Befolkning, blandt hvilken Soldaterne færdes. Enhver, der har opholdt sig i en Garnisonsby, vil være klar over, hvilket Savn det vilde være, hvis Musikken skulde falde bort. Jeg vilde ønske — og det er der sikkert flere, der gøre —, at der var blevet noget mere Musik til Rest end det, der her foreslaas, men jeg er, som allerede sagt, klar over, at som Sagen ligger for, vil der ikke være anden Udvej for dem, der ønske at bevare Musikken, end at slutte sig til Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, og give det den hurtige Behandling, som den højtærede Forsvarsminister anmodede om. Jeg skal da ogsaa paa den Gruppens Vegne, hvortil jeg hører, anbefale at stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger.

Hey: Paa mine Meningsfællers og egne Vegne vil jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag. Vi beklage, at den vedtagne Forsvarsordning har nød-

vendiggjort, at dette Spørgsmaal overhovedt skal behandles nu, og vi beklage, naar det har fundet en Afgørelse, at den saa ikke har kunnet være bedre; men vi se ikke, at der er mere at gøre, og anbefale derfor den hurtige Vedtagelse af Forslaget.

Christiansen: Den Gang Militærloven vare til Behandling heroppe i Sommeren 1909, var der jo, som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) sagde, nogen Ængstelse til Stede mellem Rigsdagens Politikere, i alt Fald den Kreds af Politikere, som var stærkt interesseret i at føre de da foreliggende Forsvarslove igennem, og for ikke at opskræmme Befolkningen i alt for høj Grad søgte man at reducere Udgifterne til det mindst mulige. Ikke desto mindre steg jo Militærbudgettet vældigt med henved 4 Mill. Kr., og jeg erkender, at den Besparelse, der her var Tale om, var for saa vidt lille. Jeg tillod mig allerede den Gang at gøre opmærksom paa, at jeg opfattede Situationen saaledes, at naar man vilde søge den her omhandlede Sag gennemført i Landstinget paa den Maade, at Sagen skulde op til Behandling i dette Foraar, var det for at vinde Tid og se, hvorledes Befolkningen ude omkring i Landet modtog det nye Militærførlig med de stærkt forøgede aarlige Udgifter og den Masseudskrivning af Millioner en Gang for alle, som den nye Militærordning krævede, og denne Forudsigelse, som det jo var let at gøre, viste sig ogsaa at holde Stik. Hvad det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) den Gang haabede og ventede: at der skulde komme en Situation, hvorunder man paa ny kunde skaffe forøgede Midler til Bibeholdelse af en Del af Militærmusikken, er jo nu gaaet i Opfyldelse. Det har vist sig, at det andet høje Ting har vedtaget det her foreliggende Lovforslag, og det er jo at haabe for vore Militærmusikere, at den Ængstelse og Spænding, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) talte om, nu er afløst af mere Sindsro. Der kan jo nemlig ikke være Tvivl om, hvorledes dette høje Ting vil stille sig. Jeg venter, at i det højeste 8—9 Medlemmer ville staa paa samme Side som et Mindretal i Folketinget og gaa imod Forslaget. Jeg ved imidlertid godt, at vi ikke kunne forhindre, at Forslaget bliver til Lov, og at Militærudgifterne yderligere ville stige med dette Beløb paa 150,000 Kr., men saa mener jeg ogsaa, at det bør